Kinh Ứng Cúng

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[04/09/2024 - 07:46 - anhlibrary]
Thưa với bà là con bài giảng sáng nay nó trễ một chút là bởi vì chúng tôi từ bang này qua bang kia, từ Florida đi về Houston, múi giờ nó khác, rồi quên đổi giờ, quên đổi cái alarm. Rồi cái bài Kinh sáng nay chúng ta học là bài Kinh Ứng cúng.
Tất cả những bài Kinh mà chúng ta nhìn thấy ở trong Bộ Kalama Nhật tụng, được chọn lọc một cách có chủ ý, có chủ ý với mục đích là hướng dẫn kiến thức nền tảng cho người tìm hiểu Phật pháp. Ở đây là trước hết chúng ta thấy có cái bài Kinh, cái tên Kinh Āhuneyya. Trong room này những người không phải là Phật tử Nam tông lâu năm thì không có thuộc bài Suppatipanno Bhagavato sāvakasaṇgho... nếu người nào thuộc thì khi nghe cái bài kinh này làm ơn kiểm lại dùm. Mình thấy trong cái gọi là Đức lành của Tăng bảo có xác định cho chúng ta biết mấy điều sau đây.
Thứ nhất, cái chữ Tăng Bảo mà trong trường hợp mà nói đến Tam Bảo, trong trường hợp mà nói đến Tam Bảo thì Tăng bảo ở đây là không có tăng, tục. Có nghĩa là bao gồm cả người xuất gia và người cư sĩ, nhớ cái đó nha, người xuất gia và người cư sĩ. Nhưng mà, cái chữ nhưng này nó quan trọng nè, nhưng mà người xuất gia và Cư sĩ đó tối thiểu cũng phải là cái vị Sơ Quả trở lên thì mới được gọi là Tăng Bảo trong cái trường hợp này. Bởi vì chúng ta biết tỳ kheo cũng có nhiều trường hợp: Tỳ kheo luật tạng, rồi tỳ kheo hành chánh và tỳ kheo A Tỳ Đàm tạng.
Tỳ kheo Luật tạng là sao? có nghĩa là một cái vị là Nam nhân, không có bị gọi là khiếm khuyết cơ thể, không có bị kì hình dị tướng, không có bị nan y tuyệt chứng, không có bị nợ nần, không có bị pháp luật truy nã, rồi được gia đình cho phép,. thí dụ như vậy, một người nam như vậy vào xin xuất gia, thọ đại giới và được Chư Tăng tuyên nhận cái giới phẩm của mình thông qua 4 lần tuyên ngôn xác định trước Chư Tăng, tối thiểu bên Bắc Truyền gọi là Tam sư thất chứng, còn mình là tối thiểu, trừ ra Hòa thượng bổn sư, trừ ra 2 vị tụng tuyên ngôn, ít nhất là phải có 4 đến 6 vị là Tăng chứng. Kể từ sau giây phút đó, các vị đó được gọi là vị Tỳ kheo. Và bốn vị tỳ kheo như vậy được gọi là Tăng, Tăng này là Tăng luật tạng, không cần đắc chứng gì hết, miễn sao trong cái buổi thọ đại giới không sai, không thiếu một tiêu chuẩn nào hết, cái này nói ra là mất nguyên bài giảng luôn. Thì trong buổi thọ đại giới đó, thì vị tân thọ tỳ kheo được thầy dạy 8 điều, trong đó có 4 điều tuyệt đối phải tránh, tức là 4 đại trọng giới, mắc vào thì là không còn là tỳ kheo nữa, và 4 cái điều nên nhớ suốt đời:
- Không ai cúng dường thì con phải ở gốc cây.
- Không ai cúng dường thì con phải đi bát mà ăn.
- Không ai cúng dường thì con phải lượm vải dơ mang về khâu lại mà mặc.
- Không ai cúng dường thì con phải tự tìm những bài thuốc dân gian rẻ tiền, mạt hạng, dơ bẩn nhất mà về con xài.
Đó là bốn điều, cộng với 4 điều gọi là đại trọng giới nữa: gọi là Bất dâm, bất sát, bất đạo, bất vọng, gọi là 4 cái. Kể từ đó được gọi là Tỳ kheo, dầu cho đời tư có be bét cỡ nào đi nữa nhưng mà miễn là không có đụng vô 4 cái này vẫn xứng đáng là một tỳ kheo đúng nghĩa.
Cái trường hợp thứ hai đó là Tỳ kheo hành chánh, có nghĩa là sao? có nghĩa là khi mà người ta mời thỉnh chư tăng về trai tăng, cúng dường mà không đủ tăng, nó có trường hợp bữa đó không có Tỳ kheo, Chư Tăng mới chỉ định 1 vị Tỳ kheo nào đó đại diện, 1 vị Tỳ kheo nào đó đại diện, thì vẫn được gọi là Tăng, thì vẫn được gọi là Trai Tăng và vẫn được xem là có giá trị tương đương với một cái Trai đàn cho 4 vị, 8 vị, 15 vị như thường, mặc dù lúc đó chỉ có 1 vị thôi, vị đại diện thôi. Tăng này gọi là Tăng hành chánh.
Trường hợp thứ ba nữa đó là Tỳ kheo, Tỳ kheo thắng pháp, tức là sao? nghĩa là cái Tỳ kheo thắng pháp ở đây là Tỳ kheo A tỳ đàm, không nói tới vấn đề giới đàn, không có nói vấn đề giới tính, không có nói vấn đề y bát mà vị nào có từ Sơ Quả trở lên thì cái đó được gọi là Tăng Bảo. Nãy giờ tôi đi lạc đề để bà con hiểu chữ "Tăng Bảo" là cái gì. Trong Lễ bái Tăng Bảo thì có mấy chữ đặc biệt thế này "Chư Thánh tăng là những vị āhuneyyo, Pāhuneyyo, Dakkhiṇeyyo, Añjalikaraṇīyo. Đó là những cái chữ được nhắc đến trong bài Kinh Ứng Cúng này. Có nghĩa là trong đời này, nếu mà nói thương thì ai mình cũng thương hết, ai mình cũng phải giúp đỡ, ai đói mình cũng phải cho, ai cần mình cũng phải giúp, trong khả năng. nghe cho kỹ nha. Trong cái cuộc đời này, từ ngạ quỷ, súc sanh, cho tới con người ai mà chúng ta giúp được thì

phải giúp, nên giúp. Ai thương được, tha được thì mình phải thương, phải tha thứ. Nhưng, cái chữ "Cúng dường" nó lại khác: có nghĩa là cho, giúp mà bằng một cái sự tôn trọng, tôn kính, kính ngưỡng, đấy, thì cái đó lại khác. Còn mình, hồi nãy chúng tôi có nói: thương ai được thì thương, giúp ai được thì giúp, cho được thì cho, tha được thì tha thì không có giới hạn nhưng mà riêng cái khoản mà kính bái, cúng dường thì mình không có lựa nha, bậy, bậy, có ý lựa là bậy, bậy nghe, bậy, nhưng mà trong lòng mình thì mình phải nhớ là cái đối tượng mà xứng đáng, xứng đáng ở đây có nghĩa là có thể đem lại công đức vô lượng cho người nhận thì phải gồm những cái điều kiện, gồm những cái điều kiện mà những điều kiện đó nó không có liên hệ đến giới tính, nó không có liên hệ đến giới tính, nó cũng không có liên hệ đến giới phẩm, giới phẩm tức là tỳ kheo, tỳ kheo ni là không có, giới tính, giới phẩm là không mà nó liên hệ tới cái gọi là phẩm hạnh, đức hạnh. Còn cái giới phẩm chưa chắc là có đức hạnh. Tôi nói một tỷ lần, không có phạm giới chưa chắc là giữ giới, nha, chưa chắc là vì trong môi trường đặc biệt nào đó có kẻ hầu người hạ, cơm bưng nước rót, đút ăn tận miệng thì lấy cái giống gì mà phạm đây. Cho nên, cái giới phẩm và cái giới tính chưa đủ, nó không là cái gì hết mà vấn đề là nội dung của đương sự cái đó mới đáng nói. Thì trong cái bài kinh này mình thấy có những chữ đặc biệt “Āhuneyyo, Pāhuneyyo, Dakkhiṇeyyo, Añjalikaraṇīyo” rồi cái người nào có đủ 4 cái này thì sẽ có cái thứ 5 đó là gì? “Anuttaraṃ puññak-khettaṃ lokassa” có nghĩa là người nào có đủ 4 cái đó thì được xem là cái ruộng phước vô thượng cho đời nó tha hồ nó gieo, chỉ cần một trái chuối, củ khoai, một hạt đậu phộng thôi, muỗng mè là công đức trùng trùng, vô lượng. Thì bốn cái đó là Āhuneyyo là cái gì? mình họa Pali mình thấy có chữ "Ahu" là mình biết là cúng bái, cúng tế.
Người đời khi mà không biết Phật pháp thì họ cúng thần sông, thần biển, thần gió, thần mưa, thần rừng, thần núi, thần cây đa, ma cây đề, tùm lum hết. Nhưng mình biết đạo rồi, mình hiểu trong tất cả những đối tượng cúng bái thì không có đối tượng nào xứng đáng hơn là các bậc Hiền, Thánh, đấy. Các bậc Hiền, Thánh, mà Thánh đây không phải là vấn đề bùa, phép, thần thông mà thánh đây là người Thanh tịnh, không tham, không sân, không si, không ái, không mạn, không kiến, không nghi, đấy. Thánh trong đạo Phật là vậy. Chứ “Thánh” không hẳn là có thần thông, phù phép đi mây về gió là cái đó không có đúng nha. Thánh đây không có nhắm cái vụ mà phù phép mà nhắm đến khía cạnh thanh tịnh, rồi. Cho nên, cái đối tượng đầu tiên āhuneyyo là vị đó đáng để thay mặt cho tất cả thần thánh trên cuộc đời này mà người ta thờ cúng, bái lạy, không có đối tượng nào xứng đáng cho bằng các bậc Hiền Thánh từ Sơ Quả trở lên. Āhuneyyo – đối tượng cúng bái.
Thứ hai nữa là cái tiếp theo Pāhuneyyo. mình học Pali mình thấy chữ Pāhuna, chữ Pāhuna là mình biết rồi, Pāhuna là quà tặng. Có nghĩa là ai sống trong đời này thì cũng có người để mà mình tặng quà, như cha mẹ, bạn bè, bà con, thân quyến, chòm xóm, láng giềng, đồng nghiệp, nhưng mà trong tất cả những người trong cuộc đời này mà đáng nhận quà nhất chính là các bậc Hiền Thánh, chính là các bậc Hiền Thánh. Gọi là pāhuneyyo.
Tiếp theo cái chữ thứ ba là Dakkhineyyo là cái gì? tức là những cái người mà có niềm tin cúng đường để cầu công đức. Hai người trước, người Ahuneyyo là xứng đáng, là thay thế tất cả các đối tượng cúng bái. Còn Pāhuneyyo là xứng đáng thay thế cho tất cả những nhân vật mà mình tặng quà.
Còn cái thứ ba là Dakkhiṇeyyo là xứng đáng là đối tượng để người ta trao gởi niềm tin, cúng dường cầu công đức. Gọi là Dakkhiṇeyyo.
Còn cái tiếp theo là Añjalikaraṇīyo là đáng để người ta chắp tay. Hôm nay mình trừ ra mấy nền văn hóa chắp tay như là văn hóa Thái, văn hóa Ấn, nó chắp cho vui vậy thôi chứ nó coi mình như rác nó cũng chắp, thì đó là cái văn hóa mà, giống như Mỹ gặp nhau How are you chứ nhiều khi nó muốn mình chết nó cũng how are you. Cho nên cái văn hóa mình không nói mà mình đang nói chuyện chắp tay vì cái lòng cung kính. Khó lắm, khó lắm. Rất là khó. Tự nhiên cái chắp tay, cúi thấp cái đầu xuống, đó là nhẹ, còn mà nặng coi như là quỳ sụp xuống, quỳ sụp xuống, gục gặc như là con kỳ nhông 3 cái, còn mà dữ dằn nữa là ngũ thể đầu địa có nghĩa là 5 cái: 2 đầu gối, 2 tay, và cái đầu coi như chạm đất. Gọi là ngũ thể đầu địa đó. Thì cái đó đâu phải dễ làm, người đó phải ở cái tầm nào mình mới...một là họ ở cái tầm nào, hai là mình nghĩ về họ ở tầm nào thì mình mới làm được chuyện đó. Đối tượng đáng để mình bày tỏ, biểu lộ cái sự tôn kính chính là những bậc Hiền Thánh, những bậc thanh tịnh. Cái chữ thanh tịnh ở đây là nói về nội tâm, không phải là do vị đó nổi tiếng, vị đó có hảo tướng, vị đó giỏi cái này, chuyên cái kia. NO, NO, Không phải. Cho nên cái chữ Añjalikaraṇīyo, đáng để nhận sự lễ bái của người ta. Añjali có nghĩa là cái chắp tay; Añjalikaraṇa là sự đảnh lễ. [13:47]
[05/09/2024 - 01:23 - anhlibrary]
Người nào mà có được những cái này nè mấy cái vừa nói đó thì là ruộng phước cho đời.

Bây giờ quay lại cái bài Ứng cúng. Ứng cúng là xứng đáng để cúng dường. Thì cái nội dung nó mênh mông bao la, mà tôi ngồi tôi giảng từng cái là có mà chết. Tôi chỉ giảng có mấy cái thôi. Thế nào là một tỳ kheo, thế nào là một tỳ kheo hay là một cái người cư sĩ mà xứng đáng trở thành cái đối tượng cúng bái, đảnh lễ của người ta? Ở đây nói 8, tôi chỉ gom lại còn có 3 thôi:

- Một là thanh tịnh tự thân, đấy, một là thanh tịnh tự thân có nghĩa là vị đó trong đây nói là phải có giới, đó, thanh tịnh tự thân. Rồi tiếp theo vị đó phải đa văn. Cái đầu tiên mình phải có cái gì đó cho mình, bản thân thanh tịnh.
- Thứ hai có khả năng tiếp độ người khác, giúp cho người khác, trước hết là cho mình, nói chung là một đối tượng mà xứng đáng để mà nhận lấy lễ bái cúng dường, đó là phải hội đủ ít nhất, không phải ít nhất mà gọn nhất, gọn nhất đúng hơn là 3 chuyện: thứ nhất là tự thân thanh tịnh, thứ hai là có khả năng đem lại lợi ích cho đời. Thứ ba, cái thứ ba mới ghê, cái thứ ba là, đã là người giải thoát, đã là người giải thoát, 7 điều, 8 điều, 15 điều gom lại còn có 3 thôi. Một là tự thân người đó phải thanh tịnh. Thứ hai là có khả năng giúp đời và ba là người đã giải thoát. Đã giải thoát là sao ta? là không tham, không sân, không si, đúng không? mình phải định nghĩa sao cho nó hiểu. Không tham là sao? là không có thích, không có mong chờ, trông đợi cái gì, không có ý thưởng thức, hưởng thụ cái gì trên đời. Tất cả tham trên đời chỉ gom lại còn có 3 thôi: thích sở hữu, thích hiện hữu và thích hưởng thụ. Tất cả tham ái từ trên Phạm thiên vô sắc mà xuống tới con giun con dế thì cũng không nằm ngoài 3 cái này. Thí dụ như trên Phạm thiên thì họ không có cái vụ mà sở hữu, rồi hưởng thụ nhưng mà họ cũng còn cái muốn hiện hữu. Tổng cộng tham ái có 3: Thích hiện hữu, sở hữu và thích hưởng thụ. Thì một cái vị mà xứng đáng để cho người ta kính lễ là vị không còn 3 cái này, nhớ. Chuyện đầu tiên là cái đối tượng xứng đáng cúng dường gom lại cho dễ nhớ:
- Một là tự thân người đó thanh tịnh.
- Thứ hai có khả năng giúp đời, như mình thấy Ngài Ca Diếp, Ngài là vị A La Hán, cái thanh tịnh của ngài là miễn bàn. Ngài là đệ nhất Đầu đà, mình tưởng là đầu đà là coi như là sống khép kín, không có nhìn tới thiên hạ trừ lúc đi bát, nhưng mà không, ngài Ca Diếp tuyệt đối, tuyệt đối là cái người có một cái tầm nhìn vời vợi, tự thân thanh tịnh nhưng mà khả năng giúp đời của ngài vời vợi; không có ngài Ca Diếp thì không có Phật giáo hôm nay. Mình nói mạnh luôn nha, khẳng định luôn, không có Ngài Ca Diếp thì Phật Pháp đã mai một rồi, đó. Chính ngài là cái người đề xướng cái chuyện kiết tập kinh điển để làm trớn cho các cái kỳ kiết tập sau. Ngài đảm nhiệm cái kỳ 1 rồi đó, nhưng mà từ sự sáng kiến kiết tập đó là đã làm cái nền cho các kỳ kiết tập sau, đến hôm nay thì chúng ta biết đã có 6 lần, và cái người mà khởi xướng việc đó. Thí dụ mà kiết tập kinh điển chính là Ngài Ca Diếp. Phải vậy, tự thân thanh tịnh mà lại có khả năng giúp đời, cứu đời; và cái thứ ba phải là bậc giải thoát. Tại sao vậy? Vì nếu mà chưa chạm tới cái số 3 này nè thì cái chuyện mà tự thân thanh tịnh và khả năng giúp đời nó còn hạn chế ghê lắm. Tự thân thanh tịnh mà trong khi chưa được giải thoát thì cái thanh tịnh đó rất là mong manh, rất là mong manh, dễ bị thử thách lắm, dễ bị lung lay. Rồi cái lòng giúp đời, nếu mà tự thân chưa phải là bậc giải thoát thì cái lòng giúp đời được nó được bao lâu, khi nó gặp cám dỗ và thử thách nó cũng buông, và cái khả năng làm việc cũng không hiệu quả bằng cái người mà người ta đã giải thoát. Cho nên, tôi gom gọn cho bà con 8 điều: Giới luật, đa văn nè, rồi nào là đắc cái này, đắc Tam Minh, Túc Mạng, Sanh Tử,... tùm lum hết, nhưng mà nói gọn cho bà con dễ nhớ, một cái bậc mà đáng được Nhân, Thiên cúng dường gồm có 3 tiêu chuẩn dễ nhớ nhất:
- Một là tự thân thanh tịnh.
- Thứ hai có khả năng giúp đời.
- Ba, đã là bậc giải thoát. Phải là bậc giải thoát thì 2 cái trước nó mới kiện toàn, chu tất, chỉn chu tuyệt đối 100%. Còn nếu mà mình chưa phải là cái bậc giải thoát thì cái lý tưởng mà giúp đời, cứu đời, độ đời nó rất là mong manh, rất là mong manh. Mong manh là sao? Ngay đời này nè, mình gặp danh, gặp lợi hoặc là bị đe dọa cái gì đó là mình buông liền, nó mong manh vậy đó. Mong manh thứ hai uống lộn thuốc ăn rồi cuối cùng cứ cười cười, tưng tửng, rồi coi như xong. Thứ ba, sống đến 100 tuổi, đầu óc minh mẫn nhưng mà chết rồi qua kiếp khác coi như là quên sạch tất cả những lý tưởng, nguyện xưa, ba cái vụ gì mà đức hạnh tự thân rồi, lý tưởng độ đời là không có nữa. Riêng cái bậc đã giải thoát thì sao? là 3 cái này còn mãi còn hoài cho đến bao giờ vị đó viên tịch Niết Bàn thì thôi, nhớ. Cho nên, cái đối tượng xứng đáng để cúng dường Đức Phật Ngài kể có 8, gom lại có 3. Quý vị coi kỹ lại coi.
- Một là tự thân thanh tịnh.
- Hai là có khả năng giúp đời.

- Cái thứ ba là phải là bậc đã giải thoát. Gom gọn cái đó chính là bậc đáng cúng dường. mình thấy thời nay tìm được bậc như vậy không phải dễ, không phải dễ đâu. Chư Tăng đông kêu là lớn lá dầy cơm là bên Miến Điện mấy ông Sư có mấy trăm ngàn, trường lớp bài bản, đào tạo ngon lành thì cái đối tượng mình tạm cho là xứng đáng của người ta còn kha khá, chứ còn nếu mà ít quá thì khó tìm lắm thời này. Tôi không có ý bất kính nhưng tôi chỉ nói cho biết vậy. Cái đối tượng đáng cúng dường mà Đức Phật Ngài dạy chua lắm:
- Một là tự thân thanh tịnh, dầu chết cũng không thay đổi.
- Hai là lòng kiên định trong cái lý tưởng cứu người, giúp người và độ người;
- Và cái thứ ba bản thân là bậc đã giải thoát. Nhờ cái thứ ba này 2 cái trước được kiện toàn 100%, tuyệt đối. Thì tôi nhắc lại. Bài kinh này đọc một mình không có gì, nhưng mà khi mình có nghiền ngẫm, có thấm thía, có tư duy, hoặc là được nghe thầy bạn chia sẻ trao đổi bài kinh này rất sâu. Sâu chỗ nào? Bậc Thánh không mong ai cúng dường, lễ bái mình nhưng Bậc Thánh luôn luôn sống xứng đáng với những gì mà cuộc đời có thể dành cho mình, hai cái này khác nhau. Phàm phu mình thì sao? mình luôn thích đủ thứ nhưng mà mình không xứng đáng những thứ mà mình mong. Nói thẳng luôn, ngay cả học trò, sinh viên, cái sức học nhiều khi chưa đủ, chưa đủ một phần nhỏ so với nguyện ước trở thành đại gia, tỷ phú, bác sĩ, luật sư nổi tiếng toàn cầu, đấy. Cho nên cái chuyện đầu tiên là anh phải xứng đáng với niềm tin yêu và tôn trọng của người khác. Đại khái bài Kinh là như vậy. Xứng đáng bằng cách gì thì tự anh biết mà: Đức hạnh nè, kiến thức nè, rồi khả năng vị tha giúp đời nè. Chứ giờ anh tốt bằng trời mà anh không có khả năng giúp người thì anh tốt với ai? anh về anh tự nghĩ lại coi? anh là người tốt bằng trời, anh giỏi bằng trời nhưng anh không có khả năng giúp người. Cái giỏi, cái tốt, cái thanh tịnh đó của anh là cái gì? nha. Cho nên chuyện đầu tiên đó là tự thân phải là người xứng đáng với tất cả những cái trân quý cuộc đời dành cho mình.

Thứ hai nè, anh là cái người gì đi nữa thì anh cũng phải có khả năng chia sẻ cho người khác.

Và cái thứ ba là cái tinh thần giải thoát, dầu anh có là ai đi nữa, anh có phục vụ, anh có giúp đời cỡ nào đi nữa, dầu anh có thanh tịnh, anh có giỏi cách mấy đi nữa nhưng mà cái quan trọng nhất anh phải là bậc giải thoát. Điều đó cho thấy là nhưng gì anh làm chỉ đơn giản là làm thôi, anh không có một cái hậu ý, anh không có một cái ý đồ, anh không có trông đợi gì từ cuộc đời, từ đằng sau những cái việc mình làm; cái đó mới ghê. Và người không có tin Phật, không có học Phật nha, không tin Phật, không học Phật, thì nghe mấy cái này khó chịu lắm. Nhưng nếu có chút thời gian mà ngồi tư duy thôi, thì mình thấy đời sống có ý nghĩa thật sự phải là một đời sống có được 3 cái này.

Một chuyện đầu tiên là anh phải xứng đáng với cái niềm tin yêu, quý mến, kính trọng của thiên hạ dành cho anh, nếu có. Cái chuyện mà người ta không thương anh, chuyện người ta không trọng anh là chuyện của người ta nhưng mà anh luôn luôn xứng đáng. Giống như bây giờ mình cứ đẹp trước, dầu mình có được người ta có biết tới mình hay không, mình có đậu giải hoa hậu hay không chuyện đó không quan trọng, chuyện đầu tiên mình chỉ cần mình là người đẹp là mình đi hết 50% đoạn đường. Ở đây cũng vậy, chưa biết cuộc đời nó sẽ dành cho mình cái gì, nhưng mà chuyện đầu tiên thì anh phải là người xứng đáng với tất cả những gì trân quý nhất mà cuộc đời có thể đang dành cho anh, hoặc mai này sẽ dành cho anh là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai là anh phải có khả năng giúp đời. Và ba là anh phải là cái người có khả năng buông bỏ tất cả những gì mình đang có, và nói cho cùng, tại sao có cái thứ ba? tại sao? bởi vì nói cho cùng mình có ngồi trên ngai vàng cửu ngũ thì cũng có lúc giũ áo mà ra đi. Mà ra đi có 2 cách:
- Ra đi của người còn mắc nợ, ra đi của một cái người thuyên chuyển nhà giam. Còn sự ra đi của bậc Thánh là sự ra đi của một ngọn lửa đã cạn dầu tự nó tắt, sự ra đi của một hạt vàng giã từ phố xá đồng bằng mà trở về non cao, hai cái đó khác nhau chứ. Còn cái kiểu của mình toàn là đi từ đổi phòng từ phòng gian A1 chuyển qua B8 thôi à. Chứ còn mình vẫn còn ở tù, hoặc là rộng hơn là từ Hỏa lò nó chuyển qua Sơn La, chuyển vô trong Chí Hòa, đưa vòng vòng rồi đưa ra Phú Quốc, Côn Đảo gì đó, đại khái là vậy, thì cũng là nhà tù thôi. Thì phàm phù mình phải nhớ. Bữa hổm trong một bài giảng tôi có nói. Nói tới giải thoát thì làm ơn nhớ dùm nó có 2: Chánh giải thoát và Tà giải thoát. Chánh giải thoát là sao?
- Một là mình vô hiệu hóa được những gì mà đang ràng buộc, giam nhốt mình, vô hiệu hóa nó. Thí dụ như là bây giờ cái ổ khóa cổng mình cưa rồi, giờ nó nằm tòng teng đó thì thấy cái ổ khóa rõ ràng nhưng mình muốn ra thì ra, muốn vô thì vô. Mình là một người cư sĩ tóc tai, nhà cửa, vợ chồng, con cái lũ hủ nhưng mà cái lòng của mình đã là một hành giả rồi thì trường hợp đó là vô hiệu hóa những cái gì ràng buộc. Cái đó kêu là Chánh giải thoát. Trường hợp hai là phá sạch cái chỗ giam nhốt mình. Đó là đi xuất gia.

- Tà giải thoát là gì? tà giải thoát là mình đổi từ phòng giam này qua phòng giam khác, từ nhà tù này qua nhà tù khác, đó là một. Thứ hai là mạ vàng cái dây xích dưới chân mình, chỉ mạ vàng thôi, vẫn tiếp tục tiêu tiểu tại chỗ, vẫn tiếp tục từng ngày loảng xoảng, loảng xoảng xê dịch cái cọng dây mà nó cột dưới chân mình, nó xiềng dưới chân mình. Cho nên không có đi tới giải thoát. Phải nhớ Chánh giải thoát và Tà giải thoát. Thì giá trị tuyệt đối của một con người mà theo kinh Phật, giá trị tuyệt đối để khiến cho một con người đáng để cho người khác kính lễ là gồm những điều thiện mà tôi vừa nói. Thay vì giảng 8 thì nay tôi giảng có 3 thôi, tức là:
- Tự thân thanh tịnh, rồi cái gì nữa?
- Có khả năng giúp đời.
- Cuối cùng Đã là bậc giải thoát Có được 3 điểm này thì là bậc đáng cúng dường, xứng đáng được nhân thiên, trời người chắp tay quy ngưỡng, cúng dường lễ bái. Chứ còn nếu mà thiếu 3 cái này thì cũng không có tệ lắm nhưng mà chưa có kiện toàn, chu toàn, chu tất. Thiếu 1 trong 3 thì tự các vị coi thiếu cái gì. Một là tự thân không thanh tịnh nhưng có được 2 cái sau, có không? không, Trường hợp này không có. Cái bậc mà đã giải thoát thì dứt khoát là phải thanh tịnh, đấy, mình để ý cái mẹo chỗ là chỗ đó, bậc đã giải thoát. Nhưng nếu mà mình là người chưa giải thoát thì có thể là mình chỉ có được cái tự thân thanh tịnh nhưng mà chưa có được khả năng giúp đời hoặc mình chỉ có khả năng giúp đời nhưng mình chưa có khả năng thanh tịnh, nhớ cái này, quan trọng lắm luôn. Tôi nhớ bên Tây có ông nhà văn, ông cũng là một chính khách tên là Voltaire. Thì thời đó bên Pháp có Viện Hàn Lâm, gặp mấy cái tay tổ nào đó mời ổng vào làm Viện sĩ. Viện Hàn lâm văn chương của Pháp, viện Hàn lâm khoa học, tùm lum viện, thì ông giỏi lắm luôn mà cứ trục trặc,trục trặc sao đó ổng không được mời. Bạn bè mới tiếc, cỡ ông 8 cái viện sĩ còn chưa có đủ chứ đừng có nói một cái; thì ổng cười hề hề, nói thế này: "Tôi thà xứng đáng mà không được còn hơn được mà không xứng đáng". Cái câu này phải xăm mình nha: "Tôi thà xứng đáng mà không được còn hơn được mà không xứng đáng" do Ông mới nói thế này. Tôi thích nghe câu này “Ổng này xứng đáng mà tại sao ổng không được vô trong cái Viện Hàn Lâm” tôi thích nghe cái câu đó hơn là cái câu người ta nói là “Tại sao ông đó lại lọt vô Viện Hàn Lâm khi mà ổng không xứng đáng?” Hai câu đó mình nghĩ coi câu nào hay.
Câu một là ông đó xứng đáng mà, nhưng vì sao mà ông không vào viện Hàn lâm.
Câu thứ hai: ông đó vào Viện Hàn lâm mà không xứng đáng. Thì đa phần mình trước cơn lốc của xu thế xã hội mình mê ba cái thứ phù hư ảo hóa. Thí dụ mình mê mấy bằng cấp. Tôi đang nói bằng thật, chứ không nói bằng giả, bằng mua, tôi không có nói nha, tôi không có đụng đến cái vụ đó nha, tôi đang nói bằng thật đó, nhưng bằng thật cũng có 2, 3 loại. Bằng thật mà nó có giá trị hi hiển, còn có trường hợp bằng thật nhưng mà có cái bằng như vậy thôi chứ còn bản thân thì xin lỗi chứ mình chưa hiểu “tiến sĩ” là cái gì. Bởi vì các vị biết, tôi hơi lạc đề chút nha, không lạc đề không được là chỗ này kẹt bắt buộc lạc. Tại sao tôi nói họ không hiểu Tiến sĩ là gì? Tiến sĩ khó lắm. Anh phải sở hữu kiến thức chuyên môn của một lãnh vực nào đó, bắt buộc, anh phải sở hữu kiến thức chuyên môn của một lãnh vực nào đó và anh đủ sức để đứng lớp dạy cho sinh viên tối thiểu là 4 năm cử nhân, 4 năm đại học đầu tiên trong đời từ năm 19 cho đến năm 23 tuổi là 4 năm BD, 4 năm cử nhân. Tiến sĩ là dốt nhất phải có khả năng đứng lớp, dạy cho lớp đó, dốt nhất phải có khả năng. Một chuyện nữa là ông tiến sĩ phải người có kiến thức chuyên môn về một lĩnh vực nào đó. Cái thứ ba luận án của ông phải gồm những cái phát hiện, những cái phát kiến mà xưa nay chưa có, mặc dù trong luận án này ổng có trích dẫn, có, có trích dẫn, được phép trích dẫn, tuyệt đối trích dẫn nhưng thí dụ ổng nói về Truyện Kiều nhưng mà trong đó ổng đưa những phát hiện, những cái ý tưởng mà xưa nay chưa từng có và ổng bảo vệ thành công phát hiện đó trước một hội đồng giáo sư. Chứ còn nhiều người họ mê bằng cái bằng Tiến sĩ mà họ quên là có để làm cái gì. Các vị nhìn tướng tôi vầy mà tôi có bằng võ sư, các vị nghĩ coi có nguy hiểm không? các vị nhìn tôi như vầy mà tôi có cái giấy xác nhận tôi đã tốt nghiệp cái lớp phi công các vị nghĩ coi có phải nguy hiểm không? Ở đây cũng vậy. Cho nên là tôi nhắc lại thà mình xứng đáng mà không được còn hơn là được mà không xứng đáng. Tôi chốt lại bài Kinh này là gì? bài Kinh này nói rằng là phải sống để mà xứng đáng với tất cả sự kính ngưỡng của đời. Mà làm sao để xứng đáng đây, đó là không màng, không màng cái gì mà cuộc đời nó có thể dành cho mình, gom hết lại còn nhiêu, gom hết lại. Không có chùng bước trước cái thử thách, không có chùng bước trước cám dỗ. Chỉ hai cái này, mà hai cái này trong Tạng Pali gọi là cái gì ta? abhijjādomanassa, ngài Minh Châu dịch là “tham ưu”, tham ưu ấy. cái người mà không có bị tác động bởi tham, ưu, thích, ghét, đam mê, bất mãn, cái người đó được xem là đệ nhất đạo đức, đệ nhất hiền giả, và cũng sẽ là đệ nhất ứng cúng, là người xứng đáng để cuộc đời chấp tay, đảnh lễ, cúng dường, tặng quà. Đại khái bài kinh này như

vậy. Chúc các vị một ngày vui. 8 cái tôi không có giảng hết nha. Tôi chỉ gom 8 cái còn 3 cái này thôi: - Thanh tịnh tự thân - Có khả năng giúp đời - Bản thân đương sự phải là người đã giải thoát. Các vị nghĩ sao các vị đưa lá cờ này lên. rồi nó tùm lum. Hễ có cờ là có bảng hiệu, bắt đầu có phe, rồi cái phe này ghét phe kia nó khổ muốn chết luôn. Chúc các vị một ngày vui.